

Kolossenzen 4 6

Thema: **Sprankelend**

- Lezing: Kolossenzen 4:2-6

²Blijf bidden en blijf daarbij waakzaam en dankbaar. ³En bid dan ook voor ons, dat God deuren voor ons opent om zijn boodschap te verkondigen, het geheim van Christus, waarvoor ik gevangenzit, ⁴en bid dat ik het mag onthullen zoals het mijn plicht is. ⁵Gedraag u wijs tegenover buitenstaanders en benut het juiste moment; ⁶laat wat u zegt altijd aantrekkelijk zijn, sprankelend, en weet hoe u op iedereen moet reageren.

Preek

Lieve mensen,

Toen ik een tekst zocht voor deze dienst, toen stuitte ik op het woord 'sprankelend'. Ik vind dat een prachtig woord, omdat de klank er van ook iets weergeeft van het gevoel er bij. Lichtvoetig, met schittering, fris. Vol van licht en leven. En het is een woord dat je niet veel in de Bijbel tegenkomt. Sprankelend.

Slechts twee keer. Namelijk in Spreuken 18:4:

Slide De woorden van een goed mens zijn als diepe wateren, ze zijn een sprankelende beek, een bron van wijsheid.

En dus in onze tekst. En wat opvalt, het gaat beide keren over woorden. Over het spreken van de mens. Sprankelend spreken. Ik zat te bedenken, dat sinds er vrouwen in de kerkenraad zitten. Dat dat meer sprankeling geeft. De vergaderingen zijn anders, qua gevoel, qua sfeer. Minder 'ouwe jongens krentenbrood', met een half woord elkaar verstaan. Qua communicatie, zeker binnen de raad, is de toon anders geworden. Een mooie mix van vrouwen en mannen leidt tot een meer sprankelende vergadercultuur.

Het woord 'sprankelend' sprong er dus uit. Maar toen ik onze tekst nog wat beter ging bekijken, toen zag ik dat er nog méér mooie aanwijzingen in zitten. Rondom de inzegening van ambtsdragers.

Ik zie 3 'G's':

Slide Gebed (2-4), Gedrag (5), Gesprek (6)

Gebed

De mensen die straks bevestigd zullen worden hebben jouw gebed hard nodig. Dat is de eerste opdracht die Paulus aan de gemeenteleden geeft. In Kolosse zijn het beginnende gelovigen. Er is heel veel dat ze nog niet weten en niet begrijpen. Maar de belangrijkste taak legt Paulus hen meteen al in handen. Spreek met God over degenen die leiding geven. Draag ze op aan de Heer.

Kijk, Paulus heeft in het eerste hoofdstuk al gemeld, dat het ook andersom gebeurt. Daar begint hij de brief mee. Meteen na de aanhef staat er: 'In al onze gebeden danken wij God, de Vader van onze

Heer Jezus Christus, voor u.' En even later, als hij het heeft gehad over hun prille geloof, schrijft hij: 'Daarom bidden wij onophoudelijk voor u...' Dus van jouw kant mag je verwachten dat de kerkenraad voor je bidt. In het algemeen voor de gemeente. En ook voor jouw persoonlijke omstandigheden. Diakenen, ouderlingen en predikanten zijn biddende mensen.

Maar Paulus verwacht dat ook van gemeenteleden. En waar moet je dan om bidden? Dat God deuren opent voor de boodschap. Dus aan de kant van de *hoorders*. Het gaat dan om de deur van je hart. Maar ook deuren als het gaat om toegang. Als je bijvoorbeeld als kerken een goede band hebt met de overheid, dan krijg je wellicht kansen in de stad. Dan gaan er deuren open.

En Paulus roept je op om te bidden voor de *verkondigers*. Dat ze het zo vertellen en laten zien zoals bij hun roeping past. Bid om integriteit, om kracht in moeilijke tijden. En ook dat je het verkondigt zonder je geremd te weten. Door verwachtingspatronen. Je moet de gemeente soms ook kunnen confronteren. Afgelopen week ging het er nog over met mijn begeleidingscommissie. Dat predikanten soms een heel lijstje gevoeligheden hadden waar ze niet over mochten preken. Dat lijstje bestaat soms in je hoofd, maar zelfs af en toe fysiek! Bid dat zulke lijstjes er niet zijn. Bid dat de raad die boodschap verspreidt die goed is voor de gemeente en voor de stad. Want dat laatste is van groot belang. Dat zie je in het vervolg.

Gedrag

Want ineens heb je daar de buitenstaanders. Ik vind dat altijd een naar woord. Wie is buiten? Wie binnen? Het lijkt een beetje statisch. En ook te veel wij-zij denken. Maar laten we niet bij die term blijven hangen, want wát Paulus schrijft is spectaculair, vind ik.

Je wijs gedragen met het oog op mensen die niet bij jouw kringetje horen. Niet bij jouw gemeente. Er zijn er zoveel in de stad die op zoek zijn. Naar rust, naar veiligheid. Naar schoonheid en recht. Naar ruimte en richting. Daar moet je wijs mee omgaan. Bij alles *in* de kerk ook rekening houden met iedereen *buiten* de kerk.

En dan niet maar met de botte bijl verkondigen. Benut het juiste moment. En die momenten komen. *Juist* ook als je dat eerste doet: je wijs gedragen. Als je Paulus een beetje kent, dan weet je dat hij bedoelt, dat je gedrag liefdevol moet zijn. Dat je het koninkrijk leeft. De stijl van Jezus vertoont. Opkomen voor zwakkeren, oog hebben voor de armen enzovoort. De werken van barmhartigheid. Dat is je belangrijkste manier van verkondigen. Omgaan met mensen. Je niet isoleren van je omgeving, maar juist verbinding zoeken.

En dan komt er een moment. Dat ze vragen gaan stellen. Dat je in gesprek komt. Dus je gedrag is je uithangbord. En als gevolg daarvan heb je het laatste vers.

Gesprek

Laat wat je zegt *altijd* aantrekkelijk zijn. In het Griekse woord dat Paulus hiervoor gebruikt zit het woord genade. Genade is altijd aantrekkelijk. En dus moet je vol genade spreken. Niet veroordelend, niet afstandelijk, geen jargon. Aantrekkelijk betekent dat de mensen graag luisteren, dat ze geboeid worden, dat ze zich uitgenodigd voelen. En dan is het woord 'genade' juist zo krachtig, omdat dat iedereen gelijk maakt. Je gaat niet boven iemand staan, maar naast iemand. Je voelt je niet beter, je

voelt je niet minder. Genade geeft een goed zelfbewustzijn en tegelijk de juiste waardering van de ander. Met die ondertoon is je spreken altijd aantrekkelijk.

En dan komt dat woord 'sprankelend'. In het Grieks zit daar het woord 'zout' in. En meteen denk je terug aan de Bergrede. Jullie zijn het zout voor de aarde. Het licht voor de wereld. Ik spreek de laatste tijd regelmatig met Emmy. Zij heeft altijd met iedereen die ze tegenkomt een geestelijk gesprek. Ze verzuchtte pas: 'ik kan ook nooit eens gezellig een praatje maken over niks.' Zij ervaart dat bijna als een handicap. Maar haar gesprekken zijn wel altijd vol met zout! Zout dat heeft te maken met zuiverheid. Een smaakversterker is het. Sprankelend spreken is niet oppervlakkig. Wel altijd vol van licht en verbinding.

En tenslotte zegt Paulus: weet hoe je op iedereen moet reageren. Let op: daar staat niet 'wat', maar 'hoe'. Het gaat er niet om dat je een discussie wint. Dat je met de goede argumenten iemand in een hoek praat. Er is nog nooit iemand christen geworden omdat hij of zij een discussie met een christen verloren heeft. Het gaat in onze tekst over je houding. Hoe ga je het gesprek aan?

En dan komt je uiteindelijk uit bij de kern. Want je houding, daar schrijft Paulus in een eerdere brief heel veel over. Als hij het heeft over de vrucht van de Geest. Het zijn bekende woorden. Maar hier nog maar eens:

Slide ²²Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, ²³zachtmoedigheid en zelfbeheersing. (Galaten 5)

Uiteindelijk gaat het om de Geest. Dat is waar je om bidt bij je voorgangers en bij je gemeenteleden. Dat ze vol van de Geest mogen zijn. En daarmee vol van Jezus. Vol van God. Als dat gebeurt, als de Geest ruimte krijgt in je leven, dan volgt het juiste gedrag en vind je de juiste houding in het gesprek. En zo kunnen we, als ambtsdragers en gemeenteleden, veel betekenen voor elkaar en voor de stad. En daar is het God in de kerk om begonnen.

Amen